

FERDINAND

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Samengestelde naam van gotische oorsprong;

1] 'ferd(i)-' = 'geest', 'gemoed' (en waarschijnlijk niet: 'vrede');

2] '-nand' = 'wagend', 'moedig';

Dus: 'waaghals', 'moedig van geest' enz.

*

Ferdinand III van Castilië & León; koning; † 1252. Feest 30 mei.

Ferdinand was de eerste Spaanse koning die Castilië en León met elkaar verenigde. Hij breidde zijn regeringsgebied nog uit door de Moren te verdrijven uit het grootste deel van Andalusië. Hier werden de bewoners door hem tot christen gemaakt. Hij stichtte de kathedraal van Burgos en de beroemde universiteit van Salamanca. Tegen het einde van zijn leven had hij de Islam weten terug te dringen tot in de stad Granada. Hij liep met plannen rond om de Moren te verdrijven en te achtervolgen tot op de kusten van Afrika, en daar vervolgens alle christenslaven te verlossen. Maar in Sevilla werd hij ziek en stierf.

Hij ligt begraven in de kathedraal van Sevilla.

In de kunst wordt hij afgebeeld als een koning (kroon, scepter en koningsmantel), met een kruis op de borst en een Mariabeeld op de arm (men beweert dat hij bij iedere veldslag tegen de Moren een Mariabeeld bij zich had).

De 17e eeuwse Spaanse schilder Murillo toont hem met een zwaard en een wereldbol in de hand. In de kathedraal van Burgos bevindt zich een schildering van hem, waar hij staat afgebeeld met de duivel, die in de gestalte van een hond aan zijn voeten ligt.

Het Prado-museum te Madrid en het Louvre te Parijs bezitten mooie schilderijen van de 17e eeuwse Spaanse schilder Zurbaran, waarop Ferdinand eveneens is te zien.

*

Fernando van Coïmbra (kloosternaam Antonius van Padua) ofm, Italië; kerkleraar; † 1231. Feest 13 juni.

Antonius heette aanvankelijk Fernando. Hij was afkomstig uit de Portugese stad Coïmbra en schijnt nog af te stammen van Godfried van Bouillon. Op 15-jarige leeftijd trad hij toe tot de kanunniken met de regel van Sint-Augustinus. Maar toen tien jaar later een aantal enthousiaste monniken uit de nieuwe orde van Franciscus langstrokken om in Marokko door middel van prediking en naastenliefde de Moren te gaan bekeren, sloot hij zich bij hen aan. Om zijn nieuwe leven te markeren, noemde hij zich naar de vader van de woestijnmonniken, Antonius.

In Noord-Afrika werd hij ernstig ziek. Onverrichterzake toog hij naar Noord-Italië. Hoewel Antonius in Portugal een begaafd predikant was geweest, hield hij zich nu zo bescheiden op de achtergrond dat hij in een kloostertje de meest eenvoudige karweitjes kreeg op te knappen. Zijn huisgenoten meenden zelfs dat hij niet helemaal bij zijn verstand was. Zijn gaven kwamen aan het licht, toen bij een grote kerkelijke plechtigheid de feestpredikant plotseling verstek liet gaan. In verlegenheid, omdat niemand op zo'n hoge feestdag met veel bezoekers, waaronder vele hooggeplaatste, onvoorbereid het woord wilde nemen, wees iemand gekscherend op Antonius: "We kunnen altijd nog Antonius er op af sturen..." Toen hield hij zo'n gloedvolle predikatie dat hij onmiddellijk door Franciscus uit preken werd gestuurd tot in de wijde omtrek, zelfs tot in Zuid-Frankrijk en Noord-Spanje aan toe.

Eens was hij teleurgesteld over de lauwe houding van de gelovigen te Rimini. Om hen beschaamd te doen staan, trok hij naar het strand om dan in godsnaam maar voor de vissen te preken: die zouden tenminste wel luisteren. En zo was het. Zodra hij het woord richtte tot de golven van de zee, kwamen van alle kanten vissen aanzwemmen en stelden zich in rijen voor hem op, de kleintjes helemaal vooraan in het diepe water, de grotere op de achterste rijen. Door met hun staart bewegingen in het water te maken, gaven ze hun instemming met Antonius' woorden te kennen. Zijn leven was zo intens dat hij al op 36-jarige leeftijd stierf. Binnen een jaar na zijn dood was hij al officieel heilig verklaard: een record in de geschiedenis van Katholieke Kerk.